

Nagy-Körös dec. 3. 1857. K. 513/704.

Kedves jó barátom!

Sok, sok ideje annak, mikor uszós levelemet
Nigerre irasítottam. Rozsak vagyunk mind
keser: te sem vártad, én sem sürgesület.
Mintha a hván távollét, más emberek, más kö-
rülmények elfeledtetnék velünk régi jó bará-
tinkat. Pedig nem így van: az ember öröme-
mentésként vissza, mégis lombo, midőn irásra ke-
mél a dolgot. Ársán meg kedélyemben a közelebbi
3-4 év óta nagy változás történt. Sokat szenved-
tem, erősem megfogyt. Valami fejzúgás, ideggryn-
geréggel párosulva, kínos, melynek nem találom
gyógyfését. E miatt folyvást- sőt többnyire levere
hangulatban vagyok - kedvesen s tehetsélen a
jellemi munkára. De hagyjuk ezt: jó az ismer-
jös ad! —

Nagy örömeim szerencsél nekem Lovasoddal. úgy
vagyottam rólad, rólakot (!) valanút tudni. Kis
fiad (tehát csak egy? első nevelő?) más nagy. Iták az
enyém, a nagyfejű Lavtó, ki épen elválasztottkor
szület (vagy elválasztottkor szület) született! Még
mics 14 éves, de nálam alig kisebb. Most V.
gyan. v. irálybeli tanuló s megújítj jól tanul.
Tulva kisebb aravát, nem is lesz nagy. Kültin-
ben mind kis gyermekem éj lesz, lélek - er övö-
me nem volna meg töle az ég. Ném is egét-
séges.

Valóban feljöhehet más egyszer Pestre. Ha-
mondom: Pestre, az annyi, mint Körösre. So de
más jóval közelebb vagyunk. Február ide egy

közhajítás: remélem, hogy se most is meg
jöttél fordulni ott. Egy szép reggel felültél
a kávéházba Derzsi utcában, s ebédre nálam testet.
Ligg-e, ez nem is né?

Sajnálom, hogy a tanácsot, kitesztek nekem
szóval, nem találtam ki. Szabvány voltam, mint
családorvost, ezerszáz mastrorvost. Ideje volt, öt évi tá,
völlés után. Alig is merem a passziára: annyit írtél
és írtél. A prae könyvek mind városiast hívtél
juno kard öltöni. Csinos kis csapnója van. S az
investigáció, mely nadrágban lakjál, végtelest meg,
frapordost. Igaz, hogy nagyobb réte ... örökösben
vraun-félé fogányoság: no se az is jó, ha ma' nines.
Nagyon jól fogadtak, még is oly furcsán éretem ma
gam voltam. Oly idegen voltam. Furcsa, furcsa az
az elvárásai megfokozt közből. Némelyikkel nem
voltam annyit lettem, hogy a régi meghitt lábra állis, az
megamoz: erőset erejével resperális akasztak.

Allapozom is a sürherő, de nem a legjobb. Pász
közleiben az ember frükön jöhet ki, kever pénzzel.
Az gondolat, ott kígeren, hogy a ki Pász tövében
lakik, mint én, az élté felis Pesten zöltsi el.
Több mint egy éve nem voltam fenn. Kevenese még
hogy a pefiék néha lerándulnak. Pünkösdién Tolty
is volt, Hunfalvival. Szulay, Geuzeri, megfordult néha
Olyanok bevéltünk pefi dolgokról, — egyéb irás nem
jok van arról mit bevélti. Az academia fura
még mindig függőben, — a kir. Tattaság se hogy.
Valami társaság talán még is seherne jöt ebben a
viláts íróirodalomban.

Ha se az gondolat, hogy én mindazon nagyfenn
dolgok megvárásam, melyeket valamelyik lap his,
De, igen csalszóval. Beléjárásom mindenbe. Gát
bajomat írogatni, ha dolgozni akarok. Ha eddig sem
voltam reményes író, erendül — essem — meddő tepelet.

Soł tero, soł jó gurdolat: de a kivitelne nincs erső.
S nincs az a hív, mely a fiatal embert hájtja, kor.,
bájoslja.

Közművészet a küldeményt. Kíváncsi elolvastam.
Néhol sajnos eljáratlanok látszanak benne igazolva, néhol
számszerű beállítás. Igen jól önkéntesültek ki munkái,
és valóban frissesség volt rá, kiáltsó sűrűség. A magyar
nyelvtanításban sok helyen én is csak tapasztalva jártam,
szó. Hát még milyenesen tapasztalok máfakt. Közélekre
ma is jól-rosszulokos memorizálásnak. Egy képről
jött fel a vly chriszt(-)vágata a minap, hogy két
szövegbe lapos mindig dicsekszik Horatius. (Lecturium
a laude, eudod) Loha, annál tökésebb, jobb, igazság,
megerősebb &c. ember nem volt az egész világon. És
ez ötvényes elmondva - ideem per ideem. - Kiáltsó
frisség még egy magyar olvasókör: nem volt a
kedved önkéntesülést egyet? Némely volt ismerősök
Heckenastal, proceffans olvasókörre (mert az a
Lohai-jelé framári papista), de befejezettem, abba,
hagytam. Nincs itt hozzá elegendő könyvtár, ki,
vélle miniszter a tero a régibb iradalmak is fel
kellet volna venni. Mics Heckenast nem eudod
kivél csinálhasja.

Varga, Szabó és Kálai közötti példák
nyolcat. Szabónak elolvastam leveled illető helyet.
Még egy fölvételes példány volt: az a Kálai János,
na az ideem - ismered a régi időből - igen jól
és lelkiismeretes tanár. Szabó és Kálai közötti
jók a Krónika III kötetét, de arról felmer, hogy
Lugosi nem egyhamar lesz kértén a máfo,
dikkal. Derék jó fiúk ezek itt: annak örülök
hogy igen jó collegámban éltek. Nincs itt
semmi a féle, mint néhol szokott - Bruderschaft
az egész compania, mint a Katonáknál. -

Egyébkint sivatag hely ez a kövön. Te talán
feneved mert — lovok. Nem bánják ugyan az
subert, de nem is sörödnék vele. Alig járok vala,
hova a városban — a mi egyébiránt ezelőts sem
vols nagy frokásom. Mégis fenevedem, ha csak
annyi alkalom volna is kirándulásra, ruszicái,
ra, mint Skelonsán vol: de itt minden mulat,
ságnud — a temerő. Ennek árnyas fái s a sírok
közé megyünk savafri fris léges — a merő édes
tellet — frini. Szép, szép, de kive' melancholicus.
Talán e körülmény is okozza, hogy kedélgetn rit,
kár derüle. —

Nem is gyermekeim síves vitéltüdvéltölet
küldik. En' pedig ölettek eresszes, s ohajsva vá,
rou a pillanatost, melyben kedves családodat
nyg, megismerherem, mint te ismered az enyémel.
Ejereset boldogul!

igaz barátod
Aranybáros

